

Hoofdstuk 81

Lieve kleinkinderen,

'Ik durf niet,' roepen kleine kinderen vaak.

En dan kan het zijn dat ze bang zijn voor een hond die op het voetpad staat en ze er niet langs durven lopen.

Ik denk dat alle mensen wel ergens bang voor zijn. Jullie omie is heel erg bang voor muizen.

En waar ben ik bang voor?

Nu, wij waren in Luxemburg op vakantie en ik moest in ons busje met alle pleegkinderen erin, over een heel hoge brug rijden. Jullie weten wel, zo'n brug tussen twee bergen in, die wel meer dan honderd meter hoog is. Ik moet eerlijk zeggen, ik reed dan heel langzaam over zo'n brug, bijna op het midden van de weg (een gevaar voor tegenliggers....) en dan had ik een hand zo voor mijn gezicht, dat ik niet naar beneden kon kijken. Ik zag alleen maar de witte streep in het midden van de weg. En echt waar, ik kon dan bijna geen adem halen. Ik stierf duizend doden....

De laatste keer dat ik die weg met veel haarspeldbochten erin omhoog reed, zei omie toen we boven waren en de brug over zouden rijden: 'Eelke stop!'

Ik gehoorzaamde omie.... En daar stond ik stil op de weg met vier knipperlichten aan, net alsof ik pech had.

En wat zei omie heel resoluut: 'Eelke, achter het stuur vandaan en stap uit.'

Wat gebeurde er? Omie ging op de bestuurdersplaats zitten en reed zonder ook maar met enige angst, met normale snelheid de brug over.

Omie heeft geen hoogtevrees en ik wel.

Hoofdstuk 81 - Saul, de zoon van Kis - 1 Samuël 9 en 10

Al lang voordat het volk Israël om een koning vroeg en Samuël de toezegging daartoe gegeven had, had de Heer al een koning voor zijn volk uitgezocht: Saul, de zoon van Kis, uit de stam van Benjamin.

Deze boerenzoon uit het stadje Gibea was een man van een jaar of dertig. Hij was sterk, breed in de schouders en een hoofd groter dan alle andere mensen.

Hij werkte gewoon op het land van zijn vader en nog nooit had hij ook maar de gedachte gehad dat hij eens geroepen zou worden tot een hogere staat, ja tot koning van heel Israël.

Op een dag waren de ezalinnen van zijn vader weggelopen. Vader Kis zei tegen zijn zoon Saul: ‘Ga met één van de knechten op zoek naar die ezalinnen.’

Saul op zoek naar de ezalinnen van zijn vader.

Ze waren al een paar dagen van huis druk aan het zoeken, maar ze konden die ezalinnen nergens vinden. Daarom zei Saul tegen zijn knecht: ‘Laten we maar terug naar huis gaan. Anders gaat mijn vader zich nog meer zorgen maken, maar dan over ons.’

Maar de knecht had een beter idee. Hij zei: ‘We zijn vlak bij Rama, de stad waar de ziener Samuël woont. Dat is een profeet van God. Iedereen heeft respect voor hem en wat hij zegt, gebeurt ook echt. Laten we naar hem toegaan. Misschien kan hij ons vertellen waar we moeten zoeken.’

‘Ja, maar wacht even,’ zei Saul. ‘Wat voor geschenk kunnen we hem dan geven? Al ons eten is op en verder hebben we niets bij ons.’

Maar de knecht haalde uit zijn gordel een zilverstuk en zei: ‘Kijk, als we dit eens aan hem geven? Dan zal hij ons wel vertellen waar we moeten zoeken.’

‘Dat is een goed plan,’ antwoordde Saul. ‘Kom, laten we gaan.’

De oude Samuël verwachtte Saul al. Een dag eerder had God tegen hem gezegd: ‘Morgen om deze tijd zal Ik een man uit de stam Benjamin naar je toesturen. Hij wordt de koning van mijn volk Israël. Hij zal mijn volk redden van de Filistijnen.’

Dichtbij de stad Rama vroegen Saul en zijn knecht aan een paar meisjes die op weg waren om water te putten: ‘Is de ziener in de stad?’

‘Ja,’ antwoordden ze, ‘hij is vandaag gekomen voor een offerfeest op die heuvel daar buiten de stad. Als jullie hem willen zien moeten jullie opschieten. Ga snel

naar de stad voordat hij weg is. De gasten van het offerfeest wachten op hem, want de profeet moet eerst het offer zegenen. Maar hij is daar nog niet. Als jullie vlug zijn vinden jullie hem wel.'

Dichtbij de stadspoort zagen ze een oude man aan komen lopen. En terwijl Saul en zijn knecht naar hem toeliepen, zei de Heer tegen Samuël: 'Dit is de man waarover Ik je verteld heb. Hij zal de koning van mijn volk zijn.'

Bij de oude man aangekomen vroeg Saul: 'Kunt u mij vertellen waar het huis van de profeet is?'

Samuël keek hem aan. Hij glimlachte en zei: 'Ik ben de profeet zelf. Ga met me mee naar het offerfeest. Vandaag zijn jullie mijn gasten en mogen jullie met mij mee-eten. Dan zal ik morgen antwoord geven op jullie vragen. Daarna kunnen jullie teruggaan naar huis. En over de ezalinnen hoeven jullie je geen zorgen meer te maken. Die waren drie dagen zoek, maar nu zijn ze gevonden. Maar weet je wel dat heel Israël op zoek is naar jou en je familie?'

Saul keek erg verbaasd. Wat bedoelde deze oude profeet met deze woorden?

Waarom moesten zijn knecht en hij meedoen aan een offermaaltijd met mensen die hij helemaal niet kende? Hoe kon het dat deze ziener over ezalinnen begon te praten terwijl hij er nog niet naar gevraagd had?'

Bedeend vroeg Saul: 'Waarom zegt u dit? Ik kom uit de stam Benjamin. Dat is een onbelangrijke stam in Israël. En mijn familie is ook niet belangrijk. Waarom spreekt u zulke belangrijke woorden tegen mij?'

Samuël reageerde niet op deze vraag van Saul. Dat zou hij later doen. Maar diep in gedachten liep hij voor Saul en zijn knecht uit naar de offerhoogte. Dus, deze man zou koning in Israël worden. Zo te zien had het wel slechter gekund! Wat een geweldig lichaam had deze man en hoe zeker was zijn voetstap. En zo gewoon was hij, helemaal niet trots en uit de hoogte, ook al had hij een knecht bij zich. Vanavond zou hij met hem praten. Samuël kon het ook niet helpen, hij vond deze lange man nu al bijzonder sympathiek.

Al zijn bezwaren tegen het koningschap verdwenen als sneeuw voor de zon.

Deze man wilde hij wel zien als aanvoerder van een leger met een koningsdiadeem op zijn voorhoofd en het blote zwaard in zijn bruine hand....

In de kamer waar de tafel voor het offer klaar stond en de dertig gasten al aanwezig waren, wees Samuël Saul de ereplaats aan. Hij moest aan het hoofd van de tafel zitten en hij kreeg het lekkerste stuk offervlees. Het interesseerde Samuël niet dat er met schuine ogen naar zijn gast werd gekeken. Later zouden de mannen van Rama het wel begrijpen.

Na de offermaaltijd gingen Saul en zijn knecht met Samuël mee en die avond zaten ze samen op het platte dak van Samuëls huis langdurig en ernstig te praten. Het was al laat toen ze hun slaappleatsen opzochten.

De volgende ochtend in alle vroegte vertrokken Saul en zijn knecht. En zoals je doet met een belangrijke gast, bracht ook de oude Samuël zijn gasten een eind op weg.

Toen ze de stad uitliepen en in het wijde land waren gekomen, zei Samuël: ‘Saul, zeg tegen je knecht dat hij maar vast vooruit moet gaan. Dan zal ik je vertellen wat God tegen mij gezegd heeft.’

Ze wachten net zolang dat de knecht hen niet meer kon verstaan. Toen nam Samuël van onder zijn mantel vandaan een kruikje met olie en goot dat leeg over Sauls hoofd.

Hij zei: ‘Dit betekent dat de Heer jou uitgekozen heeft om koning te zijn van zijn volk.’

Toen sloeg Samuël de armen om hem heen en kuste Saul. Het leek wel alsof een oude vader afscheid nam van zijn zoon die hij liefhad.

Samuël zalft Saul tot koning over Israël.

Samuël begreep dat het voor Saul iets heel bijzonders was, dat hij nu koning van Israël moest worden. Te groot eigenlijk om te geloven en daarom gaf hij hem een teken dat alles echt waar zou gebeuren.

‘Als je straks naar huis gaat,’ zei hij tegen Saul, ‘dan kom je langs het graf van Rachel. Je zult daar twee mannen ontmoeten die jou zullen gaan vertellen dat de ezalinnen die jullie zochten gevonden zijn. Ook dat je vader zich nog steeds zorgen maakt. Nu niet over de ezalinnen, maar over jou en je knecht.’

Wanneer jullie verder reizen, dan zullen jullie bij de eik van Tabor drie mannen ontmoeten, die op weg zijn naar de tempel in Bethel. Eén van die mannen heeft drie bokjes bij zich. De tweede man draagt drie broden en de derde een zak wijn. Die mannen zullen jullie vragen hoe het met jullie gaat. Dan zullen ze jullie twee broden geven, die jullie moeten aannemen.

En wanneer jullie bijna weer thuis zijn in jullie stad Gibeá, zullen jullie een grote groep profeten zien. Zij komen dan net bij de offerplaats vandaan. Ze hebben harpen, trommels en fluiten bij zich. Saul, op dat moment zal de geest van de Heer je aangrijpen. Je zult dan een ander mens worden. Je gaat dan spreken als een ander mens en met de profeten mee gaan profeteren.'

De oude profeet Samuël draaide zich om en ging terug naar huis. Saul en zijn knecht gingen de andere kant uit. En het gebeurde allemaal precies zoals Samuël gezegd had.

Toen ze ten slotte bij de heuvel van Gibeá aankwamen hoorden ze in de verte de optocht van de profeten. Langzaam kwamen de profeten de heuvel aflopen. Op de maat van de muziek dansten en sprongen ze. En al maar profeteerden ze. Onverstaanbare klanken stootten ze uit, die werkelijk niemand kon verstaan. En zo maar ineens was het alsof Saul een ander mens werd. Van de rustige, kalme boer werd hij een luid roepende profeet. De geest van God had hem aangegrepen en hij sprak als een profeet. Wild zwaaiden zijn lange armen in het rond en tussen de andere profeten in danste hij. Hij wist zelf niet meer wat hij deed. Boven het geluid van de muziekinstrumenten hoorde men zijn zware stem.

Natuurlijk waren de inwoners van Gibeá uitgelopen om deze vreemde optocht van profeten te zien. Het gebeurde niet zo vaak dat zo'n rij profeten door hun klein stadje heentrok. Vooral de kinderen vonden het prachtig. Deze profeten zouden wel onbekenden zijn. Maar kijk, wie liep daar? Ze wezen naar Saul, die met zijn hoofd boven alle andere profeten uitstak. Was dat echt de zoon van Kis? Maar hoe was dat mogelijk? Drie dagen geleden was hij weggegaan om de ezinnen te zoeken, een fatsoenlijke boerenzoon en nu kreeg zijn vader hem op deze manier weer thuis. Schaamde hij zich dan nergens voor? En zelf had hij ook al grote kinderen!

De inwoners van Gibeá schudden hun wijze hoofden en zeiden tegen elkaar: 'Wat is er met de zoon van Kis gebeurd? Hoort Saul nu ook al bij de profeten?' Eén van hen zei zelfs: 'Ach mensen, laat ze geworden, dat gekke volk. Wie is eigenlijk hun vader?' En die laatste woorden op deze manier en op die toon gezegd, was in die tijd een erg negatieve opmerking.

Saul bleef niet lang bij de profeten. Diezelfde dag nog ging hij naar huis. Niemand kon iets bijzonders aan hem zien. Zo kalm en rustig liep hij door de straten van de stad. Wie het niet wist, kon zich er geen voorstelling van maken dat hij in geestvervoering met de profeten was geweest.

Ze hadden het eens moeten weten, dat deze zelfde Saul een paar weken later hun koning zou zijn. Met niemand sprak Saul hierover, zelfs niet met zijn naaste familieleden. Elke ochtend ging hij gewoon naar zijn werk, net alsof er in zijn leven niets bijzonders gebeurd was.

Niet lang na deze vreemde gebeurtenis riep de oude profeet Samuël alle mannen van Israël op om naar Mispa te komen. Bijna iedereen kwam, want deze dag zouden ze horen wie hun koning zou worden.

Samuël sprak eerst het volk nog toe. Diep inwendig kon hij het niet verkroppen dat ze een koning eisten. Het volk had immers geen aardse koning nodig omdat ze God als Koning hadden. Maar omdat God goed voor zijn mensen was, gaf Hij hun nu een koning. *En wie koning zou worden werd met het lot bepaald.* Dan zouden de mensen later nooit kunnen zeggen, dat hij, Samuël een verkeerde keuze had gemaakt! Want niet hij, maar **God besliste** wie koning werd.

Samuël zorgde ervoor dat alle families van Israël klaar stonden. Toen werd er geloot en God stuurde het zo dat het lot op Saul viel, de zoon van Kis, uit het geslacht van Matri, uit de stam van Benjamin.

De meeste mensen hadden verwacht dat hun nieuwe koning uit de stam van Efraïm zou komen of misschien uit de stam van Juda. Maar God had deze man aangewezen en daar moesten ze het mee doen. Maar, als het een goede koning zou zijn, dan was daar toch niets mis mee?

‘Samuël,’ riepen ze, ‘waar is onze koning? We willen hem zien!’

Samuël keek om zich heen, maar nergens was de nieuwe koning te bekennen. Niemand wist waar hij was en tenslotte moest Samuël zelfs aan de Heer vragen waar Saul zich verborgen had.

‘Achter in het kamp, tussen de wagens en kisten heeft hij zich verstopt,’ kreeg Samuël als antwoord.

En daar vonden ze hem. Hun nieuwe koning. Eigenwijs was hij niet, dat hij zich zo verstopt had. Zag hij er tegenop om hun koning te worden? Durfde hij niet? Voor een boerenzoon zou het ook niet gemakkelijk zijn om koning te worden. Helemaal niet, nu de Filistijnen nog steeds de baas in het land waren.

Maar de mensen dachten hier helemaal niet aan. Ze hadden een koning en nu zou alles goed worden. En wat voor een koning! Met kop en schouders stak hij boven alle mensen uit. Samuël wees naar hem.

‘Zien jullie nu wie de Heer als koning gekozen heeft?’ zei hij. ‘Er is in heel Israël niemand zoals hij.’

Er brak een luid gejuich los. **‘Leve de koning!’**

Veel moedige, jonge mannen sloten zich bij hun nieuwe koning aan. Zij waren klaar voor de strijd. Wanneer de nieuwe koning hen kon gebruiken....

Maar er waren ook een aantal mensen die niet zo blij waren met hun nieuwe koning.

‘Moet die boer ons verlossen van de Filistijnen?’ vroegen ze zich luidop af.

‘Een boer die zich als een klein kind verstopt tussen een paar kisten?’

Maar de meeste mensen waren blij en brachten hun koning geschenken. Een grote dag was dit! Hun eerste koning.

Er waren maar weinig mensen die eraan dachten dat hun koning een totaal andere koning moest zijn dan de koningen van andere volken om hen heen. In die landen waren vorsten een soort van god en mochten zij alles doen wat ze zelf maar wilden.

Maar in Israël was de Heer de hoogste Koning en was de vorst (de koning) niet meer dan zijn dienaar. De koning zou over zijn volk heersen en de mensen moesten doen wat hun koning hen opdroeg. Maar zelf moest hij vragen: *‘Heer wat wilt U dat ik doen moet?’*

Wanneer Saul op deze manier zijn koningsplicht zou vervullen, als heerser over zijn volk, maar tegelijkertijd ook als nederig dienaar van zijn God, dan zou de Heer hem zegenen. Maar alleen op die manier....

De oude profeet Samuël, die precies wist hoe de koning invulling moest geven aan zijn koningschap, schreef nauwkeurig op wat het volk *moest* doen en wat de koning *mocht* doen.

Dat boek van het koningsrecht legde hij neer bij het altaar van de Heer, in het huis van God.

Boek van het Koningsrecht.